

ЖЕЛЕЗНИЦАР

Орган на жп управление — Г. Оряховица Профдружествата на работниците от транспорта и съобщенията от Варненски и Коларовградски окръзи

Год. VII, брой 4 гр. Варна, 28 февруари 1958 г. Излиза два пъти месечно

Слава на руския народ — освободител!

842/60

На 3 март т. г. се навършват 80 години от деня, когато изгря свободата, за която дадохме живота си 200 хиляди руски богатири! Голямо тегло претегли нашият народ под бича и острия ятаган на турските управници и техните верноподаници — чорбаджиите-изедници. Много сълзи, много кръв проля той в дългата робска нощ, но не загуби своето народно чувство, не пресъхна неговата жажда за свобода, не се сломи волята му за борба. Срещу насилствения опит на турските фанатици да залечат българския народ, стоеше силата на историческите връзки с най-големия славянски брат — руския народ, вярата ни в неговата освободителна мисия.

Жестоката експлоатация и безчовечното ограбване, мъките, на които бе подложен българския народ, раждаха в неговото сърце люта омраза и ненавист към постисниците, разпалваха любовта му към Родината и готовността да се даде всичко за нейното освобождение. Изстрадалата народна гръд откърми плеада борци-революционери, откърми легендарните водачи на национал-революционното движение Васил Левски и Христо Ботев. Но техните мечти не се сбъднаха. Априлското

въстание, връхната точка на национал революционното движение бе удадено в кръв. Изкланите зверски хиляди мъже, жени и деца, потъмнялото от дима на пожарите небе, варварската жестокост на анадолците, разтърсиха световната съвест. Най-силно откликнаха страданията на българския народ в сърцето на руския народ. И когато руският цар обяви война на Турция, ръководен от свои, завоевателни сметки, руските войници тръгнаха с единствено желание да освободят братята си славяни от татък Дунав.

Руско-турската война сложи край само на националното робство. Социалната робия бе заменена с друга. Ръждясалите феодални вериги на султана бяха заменени с веригите на капиталистическата експлоатация и гнет. Идеалите на възрожденците не се осъществиха.

След 66 години, потомците на освободителите от 1878 година, минаха повторно Дунава в един от най-тежките и критични моменти на нашата история и с тяхната решаваща помощ нашият народ, ръководен от изпитаната и калена в битките с врага Комунистическата партия на 9 септември 1944 г., смъкна властта на монархофашизма и установи своя народ-

на власт. Сбъднаха се светлите идеали на най-добрите синове и дъщери на народа! И в напрегнатите и тревожни дни след Девети септември, когато англо-американските империалисти искаха отново да ни поробят, съветския човек пак даде своята подкрепа. В Париж Съветския съюз защити нашата национална независимост, не позволи да се накръпни териториалната ни цялост и държавен суверинитет.

Помощта на Съветския съюз не спря до тук. Вече 14 години той ни помага безкористно. Особено много помогнаха съветските другари за укрепването на железопътния транспорт. По тяхна препоръка се въведе антинакипина, спаси локомотивите от котления камък, на тях дължим успехите във возенето на тежкотоварни влакове и много други прогресивни методи в работата на железопътния транспорт.

Българският народ никога няма да забрави, че на съветските народи дължи щастieto да строи своя слънчев, мирен дом!

Затова чествуйки 80 годишнината от Освобождението ние изпращаме на Съветския съюз пламен привет: „Слава на руския народ — освободител, верен страж на мира и прогреса в целия свят!“

Хубаво и навременно Постановление

Железничарите от ж. п. възел Коларовград посрещнаха със задоволство Постановлението на ЦК на БКП за борба с алкохолизма.

Макар и малко все още има железничари, които се подават на алкохола, напиват се и с това не само уронват своя престиж, но често стават причина за нежелателни аварии и катастрофи.

За железничарите трезвостта е необходима и задължителна. Затова, когато излезе Постановлението, на

събрания и беседи работниците и служителите се запознаха с него и одобриха мерките за ограничаване продажбата на напитки в някои заведения, павилиони и лавки, които се намират непосредствено до районите на предприятията и службите.

За да осъществи това хубаво и навременно Постановление нужно е обществени организации да запознаят всеки работник и служител и да следят ежедневно как се изпълнява. **Б. Буров**

В гара Толбухин-север

Хубавите февруарски дни са пълни с напрежение за работниците и служителите от гара Толбухин север. Обещанието си в отговор на писмото-призив те превръщат вече в дело.

През миналата седмица товаро-разтоварните работници, с бригадири Руси Иванов, Серги Костадинов и Илия Иванов работиха упорито, с въодушевление и стремеж да излязат първи по обработве-

не на вагоните. Самоотверженият им труд се увенча с успех. На 18 февруари те изпълниха дневния план по натоварването с 30 вагона, а на другия ден — с 36 вагона, което се равнява на повече от две норми.

В чест на Петия конгрес на профсъюза, колективът на Толбухин-север се бори да завоюва челно място сред колективите. **Т. Лаваров**

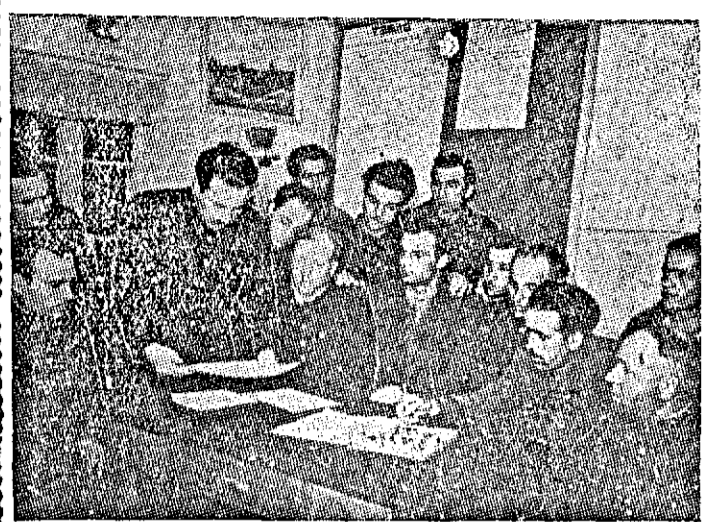
В чест на конгреса

Голяма е гъстотата на движението на влаковете в гара Разделна. Много труд влагат служителите и товаро-разтоварните работници за безупречно изпълнение на задълженията си по писмото-призив на Партията.

Въпреки трудностите на 25 февруари колективът на гарата изпълни предсрочно месечния план почти по всички показатели. Планът по натоварени бройки вагони е изпълнен със 106 на сто, по тонаж — със 135 на сто, статично натоварване на ос — със 102 на сто, местния престой на вагоните — със 101 на сто, а транзитния — 77 на сто.

В чест на Петия конгрес на профсъюза, на проведеното работническо събрание работниците и служителите обещаха в близки дни да направят всички стрелки и работни места образцови, да се борят с всички сили за спечелване на съревнованието между колективите. **Ж. Манолов**

Колективът на гара Варна поде почина на Мамай

Починът на знатния съветски миньор Николай Мамай — Герой на социалистическия труд се посрещна с различни чувства и мисли сред маневрените бригади в гара Варна. Някои изразиха очудване и съмнение как може да се приложи в ж. п. транспорт починът на един миньор. Други като стрелочниците, възразиха, че и без това работят с напрежение по изпълнение на задълженията си в отговор на писмото — призив на Партията.

Наложи се да се свика събрание, на което да се изясни всичко това. Когато се събраха след дневно дежурство, въпросите завляха от всички страни. По един въпрос всички бяха единодушни — всеки искаше да знае какво ще му помогне в неговата работа внедряването на почина. Безкойството им беше основателно. При тях работата не протичаше всеки ден нормално. През някои дни гарата просто се задръства от вагони, а през друго време притокът им е съвсем слаб. Председателят на профдружеството Георги Новаков обясни, че да се работи, по маневрски — от всеки маневрист и стрелочник се иска всеки ден да поема задължение с колко процента ще се изпълни дневния план. По този начин след завършване на дежурството ще се знае от всеки каква работа е извършена.

Първа поде високопатриотичния почин смяната на гаровия диспечер Захари Минчев, поемайки конкретни задължения за изпълнение на плана си. Ра-

ботният ден премина в напрежение и надпревара на всяка цена да се удържи дадената дума. Вечерта, когато дружеството приключи по уморените лица на хората грееше радостта. Изпитът бе издържан с успех. В стаята на диспечера бе закачена мълния: „Хвала на нашите маневри, които изпълниха плана за брутотонажа за товарните влакове с 575 тона, вместо с 560 тона, намалиха времето за подаване на вагоните на 2.45 часа, вместо на 3 часа и задоволиха нуждите от вагони за ново натоварване вместо с 33, с 45, композираха и отправиха всички влакове навреме!“

През нощното си дежурство на 18 срещу 19 смяната на Захари Минчев заработи с по-голям ентузиазъм, окриляна от първите си успехи. И сега тя показва, че не случайно стана инициатор по внедряване почината в гара Варна. Маневрените бригади преизпълниха плана по брутотонажа, композираха влаковете общо с 85 вагона, вместо обещаните 70 вагона и намалиха времето за подаване на вагоните на 1.45 часа, вместо 3 часа.

Примерът на маневрените бригади от смяната на Захари Минчев последваха и останалите смени от гара Варна.

Й. Ал.

На снимката: Смяната на гаровия диспечер Захари Минчев обсъжда плана преди започване на работа.

Вечер на стария другар

Неотдавна партийната и профсъюзната организации при депо Толбухин уреди другарска среща по случай пенсионирането на дългогодишния служител, помощник машиниста Йордан Павлов Замфиров.

В клуба на депото дойдоха със семействата си много работници и служители, които заедно със Замфиров дълги години са споделяли тежката и отговорна железничарска служба.

В краткото си слово началникът на депото др. Хри-

сто Гугоманов запозна присъстващите със живота на бай Йордан Замфиров, започнал железничарската си служба като въгленар още през 1922 г. в румънските железници.

Началникът на депото и партийния секретар др. Ради Златев поздравиха своя стар другар за неговата дългогодишна трудова дейност, пожелаха му здраве и от името на колектива му поднесоха скромни подарък.

Н. Савова
дописник

Тревожен сигнал!

На 19 февруари т. г. маневрният локомотив 28.39 от гара Девня дойде рано сутринта в гара Синдел, за да се снабди с въглища. Спря под крика в 7.10 часа и стоя близо четири часа и половина без да мръдне. Беше го хванала тежка болест...

В същото време, в гара Чернево 23 вагона чакаха машината, за да се спуснат в кариерата и бъдат натоварени, а 17 натоварени дремеха и се надяваха, че машината

скоро ще се завърне и ще потеглят към строежите. Но не би!

„Болен“, локомотивът тръгна за лечение в депо Варна. От Синдел до Тополите вървя близо девет часа и по сред пътя — за Варна издъхна и не мръдна. Прибра го локомотивът от пътнишката влак 2706.

Така е, когато машинистите се оставят на произвола на съдбата, когато за тях няма кой да се грижи!

Осми март — Ден на международната солидарност на жените от цял свят

На 8 март жените от цял свят издигат своя глас за мир, искат децата им да растат здрави и силни, да се осъществяват мечтите им за по-добър и щастлив живот.

У нас, народната власт откри широк път пред жената. Тя е равнопоставена гражданка в нашето социалистическо общество. Няма област от нашето многообразно социалистическо строителство, в която жените да не участвуват, да не влагат своя труд и знания.

Във фабриката наведена над стана, в завода, по строителните площадки жената гради светли домове. В училището, тя учи, възпитава, в болницата бди над здравето на трудовите хора. Тя е народен съдия, избранник на народа в Народното събрание, жената е министър, държавен ръководител. В транспорта, наред с мъжете, тя е ръководител движение, кондуктор и стрелочник. Стоотици хиляди жени по кооператив-

ните блокове се борят за хляба на народа.

Днес пред жените в нашата страна няма никаква преграда за развитие. Двадесет и осем жени носят званието „Георой на социалистическия труд“. Големи са грижите на нашата власт за майките и техните рожби.

Политическо и икономическо неравнопоставяне — ето действителното положение на жените в капиталистическите страни. В САЩ не съществува закон за еднакво заплащане труда на мъжете и жените. Средната заплата на жените е с 15—20 на сто по-ниска от заплатата на мъжете, което носи милиарди допълнителни печалби на собствениците. В Англия заплатата на жените достига едва 50—60 на сто в сравнение със заплатата на мъжете. Такова е положението на жените в Норвегия, Швеция, а в Испания със специален закон е забранено жените да получават заплата над 70 на сто от заплатата на мъжете. Тежко е положението на жената и в другите капита-

листически страни, а още по-лошо в колониалните и зависимите страни.

Затова с всяка измината година жените от цял свят сплотяват своите редици около комунистическите и работническите партии, под знамето на мира и прогреса на борба за извоюване на своите законни права, те издигат глас за обуздаване на подпалвачите на войни, против масовите смъртоносни оръжия, против политиката на гнета и мизерията.

Българските жени ще честуват тази година Осми март с чувство на благодарност към Българската комунистическа партия, към Народното правителство, които непрестанно се грижат за издигане на материалното и културно равнище на жената. На този ден, заедно с жените от цял свят, българските жени ще издигнат още по-високо знамето на пролетарския интернационализъм, на международната солидарност в защита на мира, за щастливи дни в Родимата ни.

ИСТОРИЧЕСКА СПРАВКА

Дружба между българи и руси е вечна и нерушимата. В продължение на повече от десет века двата славянски народа са споделяли своята съдба, помагали са си един друг, за да живеят като братя.

След образуването на българската държава в края на VII век, и особено след приемането на християнството, българските славяни създават първи своя писменост и развиват за времето си висока култура и книжнина, която при царуването на Симеон достигна забележителен разцвет. По това време са преведени не само главните богослужбени книги, но много гръцки исторически хроники с общообразователен характер. Така около началото на X век вече се създава обширна литература на старобългарски език. В 988 г. русите приемат официално християнството, много старобългарски книги се преработват и в Русия се полага началото на старата руска книжнина. Голяма роля изиграват някои български писатели от школата на Евтимий Търновски, Григори Цамблак и други живели в Русия, които със своята културно-просветна дейност през XIV и XV век са помогнали за заздравяване на връзките между двата народа.

Завладяването на България от турците през 1396 г., насилствената асимилаторска дейност на гръцкото фанариотско духовенство предизвиква упадък на българската култура и литература. В тия години на двойно безпросветно робство, в българските манастири и черкви от Русия се прекопират многобройни ръкописи и книги, които не оставят да угасне славянското народно съзнание у българите.

Към края на XVIII век сред българите се заражда широко национално движение. Първият представител на нашето възрожденско движение — Пансий Хилендарски за написване на своята знаменита „История славянобългарская“ използва между другите източници и руския превод на историята на Мавро Орбини и др.

През епохата на Възраждането много наши дейци живяха и се учеха в Русия. Вдъновявани от идеите на руските революционери-демократи те разпалиха огъня на национал-освободителната борба за разкъсване веригите на петвековното турско робство, за свобода и независимост на нашия народ.

Нова придобивка на синделци

С всеки ден расте трудовото напрежение в гара Синдел. Все по-големи задължения поемат работниците и служителите за изпълнение на производствения план.

За осъществяване на тези задачи на 21 февруари т. г. се състоя работническо събрание, на което се обсъдиха двустранните задължения на администрацията и профорганзицията. Колективния трудов договор за пръв път влиза в живота на профорганзицията. Затова присъстващите проявиха голям интерес към проекта — задълженията. Изказаха се близо половината от присъстващите, които направиха ценни предложения — да се направи физкултурна площадка, да се осигури помещение за клуб, за шах, да се организира екскурзия и др. В отговор на това членовете на профорганзицията се задължиха да работят всеотдайно за изпъл-

нение на производствените си задължения, да дават качествена работа и бъдат първи в трувата надпревара между колективите.

Макар, че сумата, която се отпуска от фонда на „Директора“ е малка, за да се задоволят напълно нуждите тя ще даде възможност на профорганзицията да развие действена културно-възпитателна работа сред своите членове, за по-големи успехи при изпълнение на задачите, които стоят пред колектива на гара Синдел.

Взаимните задължения, проверката и контролът за тяхното изпълнение са гаранция, че колективния трудов договор ще се превърне в мощно средство за разширяване на трудовата активност на служителите, за подобряване на културно-битовите им условия, за общ подем в работата на гарата.

Мих. Камджалов

Преди срока

В дните пред Петия общински конгрес в профсъюза трудовият колектив на гара Суворово разгаря широко социалистическото съревнование за изпълнение и преизпълнение на задълженията си по писмото — призив на ЦК на БКП, Ми-

нистерския съвет и ЦС на профсъюзите.

Благодарение на задружните усилия на работници и служители, на 21 февруари колективът да гарата изпълни предсрочно със 150 на сто месечния план по натоварванията.

Съобщение

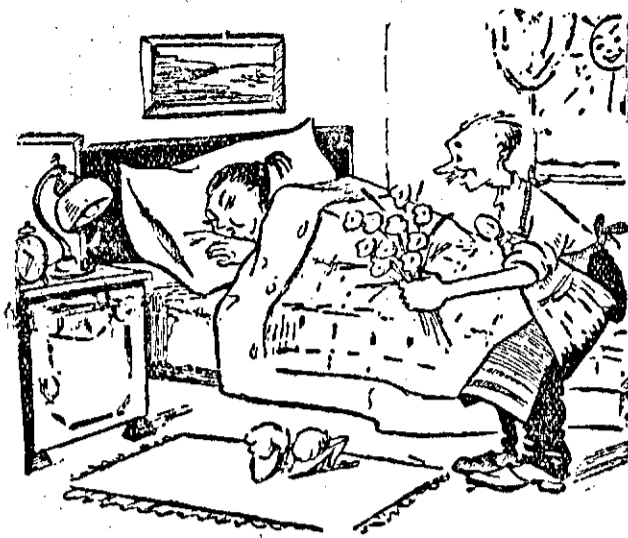
Списание „Транспортно дело“ през 1958 год. ще излезе в увеличен обем и фронт, с илюстрирана двудветна корица.

Пропусналите да се абонират за списанието чрез местните пощенски станции, могат да строят това направо в редакцията на списанието до 30 март 1958 година.

Абонирането се извършва за цяла година, годишен абонамент 15 лева.

Сумите за абонамента да се изпращат на адрес: Редакция на списание „Транспортно дело“ ул. „В. Левски“ № 9 — София.

ИМА ГИ И ТАКИВА...

— Жена, честит празник!

Камчийските „рибари“

Беше 6 февруари. Влак машинистът е успял да види 292 приближаваше гара Ве-голямата риба. А когато видя, че вместо риба, от реката бе изваден резервоар. Машинистът Стефан Г. Тодоров не разбира как стана си казаха: „Доживяхме и това. На десетина метра река Камчия бучеше с мътните си води и повлече надолу помощния резервоар на машинната автоматична спирка. Стефан и огнятът Добри Бонев веднага скочиха от машината, нагазиха в реката да го гонят. А резервоара ту потъваше, ту се показваше на повърхността като голям камчийски сом.

Около реката се натрупаха селяни недоумявайки как

Добре е и Стефан Г. Тодоров да свикни преди да на път да проверява дали всичко на машината е в ред, за да не се повтарят такива случаи—за смях и срам!

Камчиец

Карай да върви...

Има прости грешки, на глед дребни не си струва да се спираш на тях. Но вгледаш ли се по-добре, разбираш, че не бива с безразличие да се отнасяш към тях. Не случайно народната поговорка казва: че — малкото камъче претуря колата.

А такива грешки често стават в депо Каспичан. През ноща на 20 срещу 21 февруари машинистите Малчо К. Стойчев и Стефан Димитров се върнаха от път — единият от Мътница, а другият от Самуил с помощния локомотив 15'89, изолиран и сигнализиран отзад с една червена и две бели светлини. И двамата не си направили труд да загасят белите светлини, макар че

реvizора по безопасността Мартинов им направил бе-лежка за това.

Когато машинистите се прибраха в депо, дежурният деломайстор Юлиан Вознички вместо да им потърси сметка за неспазване на правилника за сигнализацията, леко ги потупва по гърба и им казва:

—Карайте момчета! Не връзвайте кусур на бай Мартин!

Така както върви в депо Каспичан, не е чудно след като влезе в сила новият правилник за сигнализацията, машинистите от депо да работят по свой, никъде не писан правилник — така както им се харесва!

Наблюдател

Сънна болест

През последно време често спиране на влаковете пред семафорите.

На 13 срещу 14 февруари т. г. пътнишкият влак 9105 стоя 25 ми пред неосветения семафор на гара Самуил. Дежурният ръководител Дончо Минчев и стрелочникът Недю Кънчев, ако не са заспали, къде ли са били, та не са се заинтересували за влакът? Иде ли или нещо се е случило по пътя му! Имат думата двамата...

През нощта на 14 февруари дежурният ръководител Георги Николов от гара Нова Шипка унесен в дълбоки размисления за преживяното през деня, може би за веселите шегички с момите, за несполуките да си избере другар в живота заспа и за-сънувал...

А в това време влак 292/а спрял на семафора и стоял 24 ми. И макар да не е позволено, машинистът Живко засвирил та разбудил цялото село — само Георги кротко си спал. Един от спирачите отишел в гарата, почукал на вратата и полусънен Куртето отворил и му казал: „Таман в съня си се питах — къде се дна тоя влак, че не идва да го изпратят?“

Когато влакът влезе в гарата, дежурният ръководител Николов вдигна сигналното фенерче за тръгване, той доста височко каза на машиниста: „Баджанак, втори път, такава нещо няма да прави!“

Куртето запомни, че е дал дума, не на сън а на яве!

Жиловец